

figtsmæssigt end det, man tidligere havde benyttet. Endelig er der tillige fra et principielt Standpunkt reist Bøkenlighed ved den Ordning, Fleertallet har bragt i Forslag, idet det nemlig er sagt, at Regjeringen, naar den udvalgte en Mand til at tiltræde Commissionen, aldeles ikke kunde behandles eller betragtes paa samme Maade som den private Skadelidende og paa ingen Maade kunde ansees som Part, idet den Private havde sine egne Interesser, at varetage, medens Regjeringen derimod stod paa et mere fordomsfrø og uphøiet Standpunkt, og der var aldeles ingen Grund til at drage i Tvivl, at Regjeringen, uanseet at den varetog Statens Interesse paa denne Maade, nemlig at den repræsenterede Staten som administrativ Autoritet, tillige vilde være istand til at udvælge en Mand, som med fuldstændig Upartifshed og Fordomsfrihed kunde lede Commissionens Forhandlinger. Det vil af den omdeelte Betænkning sees, at Mindretallet i Udvalget forsaavidt har sluttet sig til den høitagtede Krigsminister, som det har antaget, at der ingen Grund var til at fravige, hvad man nu havde benyttet i 2. Aar, men at Mindretallet dog forsaavidt ikke samstemmer med Ministeren, som det for sit Vedkommende erkender, at fra et principielt Standpunkt er Udvalgets Fleertals Forslag at foretrække Udvalgets Fleertals Forslag, at det ikke var nogen Indvending imod det Forslag, at have indbragt, at den nuværende Tilstand ikke havde givet Anledning til nogen Klage; det finder tværtimod, at naar man med fuldkommen Lidensfælseløshed og Fordomsfrihed fra et principielt Standpunkt skulde undersøge, hvad der var den rigtigste og bedste Sammensætning af Erstatningscommissionen, saa var det en Fordeel, at der ikke reiste sig høitroste Klager mod det Bestaaende, fordi, saadanne Klager let kunde bringe en Lidensfælseløshed ind i Forhandlingerne, som kunde gjøre det vanskeligt at finde, hvad der egentlig var det rigtige Princip. Dernæst har Udvalget, ogsaa meent, at det ikke var nogen besøiet Grundring, at der var Tale om at vurdere det Samme som tidligere; thi, uanseet at det kunde være de samme Arealer, der kunde være Gjenstand for Burderingen, som det ene Aar efter det andet bleve

tagne i Brug af Militæretaten, saa kunde Burderingerne dog aldrig ganske rene, idet disse Arealer det ene Aar kunde være benyttede af de paagældende Ciere eller Bøgere paa en anden Maade end det andet Aar, Noget, hvortil der formentlig ved Taxationen maatte tages Hensyn, saaledes at man ikke kunde gaae fra som en given Sag, at Taxationerne Aar efter Aar vilde komme til at blive accurate de samme. Hovedsagen for Udvalgets Fleertal er imidlertid, hvad der fra et principielt Standpunkt maa ansees for at være det Rigtige, og Udvalgets Fleertal har da meent, at have fulgt den retfærdige Grundsætning, at, naar der var Spørgsmaal om Bestemmelsen af en Skadeserstatning i Tilfælde, hvor Administrationen i det foreliggende Tilfælde, Krigsmagten optraadte som den Autoritet, der havde affædet kommet Staden, og som altsaa skulde udrede Erstatningen, saa fulgte det af Forholdets Natur, at Statsmagten i ethvert Tilfælde, af denne Art skulde være underkastet ganske de samme Tilfælde, som om det havde været en privat Mand, der havde anstiftet Staden. Dette følger formentlig af den Ligelighed, som bør være mellem den Skadelidende og den Skadegjørende. Derfor Svørgsmaalet ikke havde dreiet sig om Bestemmelsen af Storrelsen af Skaden, men om, hvorvidt det Offentlige i et givet Tilfælde var erstatningspligtigt eller ikke, saa vilde der ikke kunne være den allermindeste Tvivl om, at et saadant Spørgsmaal om, hvorvidt det Offentlige havde paadraget sig Skadeserstatningspligt, vilde henhøre under Domstolens Afjendelse, under en upartiff Statsmagts Afgjørelse, paa hvis Sammensætning Regjeringen ikke havde nogen Indflydelse, saaledes ikke i de concrete Tilfælde, hvorom Taler er. Men hvad enten der nu er Spørgsmaal om at fastsætte, hvorvidt Regjeringen er erstatningspligtigt eller at fastsætte, hvorvidt den er det i et større, eller mindre, Omfang, kommer dette efter Fleertallets Mening fra det principielt Standpunkt aldeles ud paa Et. Derfor det derfor er rigtigt, og det turde vel fra alle Sider erkjendes for rigtigt, at det henhører under Domstolens Afgjørelse, hvorvidt Statskassen i de enkelte Tilfælde paadrager sig Forpligtelse til Skadeserstatning, har Udvalgets Fleertal meent, at det